

# Már vésik az új címer sugaras csillagát...

Ifjúmunkások a negyedik győztes hídcsata  
hősei között

Zzzituuu... sűvitenek a légkompresszoros fűrógépek, a félig lebontott ácsolatok, vaslapok tömkelege, kábelek és drótok között.

A fehér pillérek oldalain sötétzölden sustorgó Duna felett rohamléptekben készül a Lánchíd. A túloldalon, a budai parton a Vár megtépázott falai némán figyelik a lázas sürgés-forgást, a vékony ködtől borított pesti oldal felől a Parlament ablakai villognak. Rásüt az üvegre a későőszi nap, úgy csillognak, mint boldog, elégedett ember szeméi.

Az utolsó simításokat végzik a Lánchíd újjászületett testén a dolgozók százai. Harminc méter magasságban a pilléreken a köztársasági címer sugaras csillagát vésik.

— Nyolc óra helyett napi 10 órás munkaidőt vállaltak a dolgozók, csak-hogy novemberre elkészüljön a híd... — mondja Grams Rezső ifjúmunkás és egy pillanatra átadja a hatalmas fűrógépét társának. Olajos kezével hátratólja fején sapkáját és elégedetten hozzát teszi: — *En is azon vagyok, hogy a napi 750—800 furatteljesítményt elérjem.*

Kihúzza magát, nagyot szív a dunai szélből, megroppannak izmai: — *Nagyon kell vigyázni ezeknél a nyolcmilliméteres lemezeknél, könnyen beletörök a fűró. Ilyenkor csak arra kell gondolni: a mi tulajdonunk ez is... akkor nincsen törés.*

Megfordul, körülnéz, figyel a munka zaját. Azután hirtelen elkomorul az arca: az Erzsébet-híd roncsain pihen meg szeme.

Alig nyolcszáz méterre az épülő Lánchídtól, béna karjait a vízbe eresztve, rozsdásodik a fasiszták által felrobantott Erzsébet-híd. Grams Rezső szeméi többet mondanak a szavaknál. Visszaemlékszik arra, amikor még egy hidunk sem volt, amikor a dolgozók vették kezükbe sorsukat, amikor éhezve, fázva nekifogtak a hidak, a romok felépítéséhez.

Egymásután támadtak fel hullámsírkükből.

A Kossuth-híd volt az első megnyert ütközet, aztán sorban jöttek a többiek: Szabadság-híd, Margit-híd.

Szélben, esőben, fagyban és perzselő napsütésben dolgoztak kemény munkával hosszú hónapokig a sebzejt vasóriások testén. De örömmel, szívós elszántsággal versenyeztek az idővel, mert tudták: *ez már a nép tulajdona lesz, az ő tulajdonuk.*

— És most már nemsokára kész lesz a Lánchíd is... — mondja Grams Rezső. — Két tenyerünkkel építettük fel, két kemény öklünkkel védjük meg. Elpusztul, aki bűnös kézzel hozzá mer nyúlni, úgy jár, mint Rajk és hitvány bandája.

Jól tudja munkatársával, Balog Pállal, mit akartak Rajk és imperialista megbízói: *ismét rombadönteni mindazt, amit a dolgozók verejtékükkel építettek fel.* Nyomor és véres elnyomás — ez volt Rajk sötét ábrándja.

Szertefoszlott.

Elűzték Grams Rezső és dolgozó társai, miként a vaslemezbe mélyedő fűró sivitása a pillanatnyi csendet.